2013 Türkiye’de gençliğin yılı oldu ve yıla karakterini veren örgütlenmenin sınanmasıydı.

Başlangıçta yıl, hukuksuzIuğun yılı olacak gibiydi. Öyle de oldu bir ölçüde. Adalet güvensizliğin, emniyet huzursuzluğun kaynağıymış gibiydi.

Devletin tüm olanaklarını meşruiyet kaygısı taşımadan kullanan bir parti, kendisi dışında kalan tüm örgütleri ya bağımlılaştırma ya da yok etme çabası içine girdi.

Yasama, yürütme, yargı, finans ve medya güçlerini birlikte olanca yoğunluğuyla kullanan, milletin varlığını kendi varlığına armağan eden bir zorbanın ölümcül darbelerini başta sendikalar, diğer partiler ve meslek kuruluşları olmak üzere örgütler, yıl boyunca hissetti.

Yıl henüz yarılamamıştı ki gençler önde millet, kendini saldırı altında hisseden örgütlerin dengeleyiciliğiyle sokaklara, caddelere, alanlara çıkıp kararlı biçimde direnişe geçti.

İki aya yakın gece gündüz demeden süren, kelimenin tam anlamıyla milyonlarca yurttaşın katıldığı direnişle ortaya çıkan talepler, örgütlerce formüle edilip programlaştırılamadı.

Devlet organlarının uluslararası kuruluşlarca da tespit edilmiş olan vicdan ve hukuka sığmayan uygulamalarının hiçbiri direnenleri yıldıramadı.

Polis ile eylemciler arasında sanki eğlenceli sportif bir oyunmuş gibi görüp göstermeye çalışarak direnişi anlamazlıktan gelen iktidar sahiplerine yanıtı yurttaşlar, kararlılık ve ciddiyetlerinin altını çizercesine sokaklardan çekilerek verdi. Açıkça ifade edilen ve vasati bir zekayla hemen kavranabilecek olan temel talebin gerçekleşmesini beklemeye geçti.

Yıl boyunca örgütler ve örgütlenmenin bizzat kendisi sınandı durdu. Kanımca ortaya çıkan temel sonuç, örgütün gücünün ideolojisinde, üye sayısında vesairesinde değil, eyleme geçildiğinde örgütsüz insanların taleplerine ne denli karşılık bulabildiğinde yattığı olgusudur.

Gençliği eylemde gördük; takdir topladılar, göğsümüzü kabarttılar, ufkumuzu aydınlattılar.

2013’ü gençlik 2013 yaptı. Gençlik gibi içi içine sığmayan bir yıl oldu. Gelecek yıllara taşacak gibi duruyor.

